

JANIKOVSZKY ÉVA

**TE EZT MÉG
ÚGYSEM ÉRTED...**

MÓRA

RÉBER LÁSZLÓ
rajzaival

JANIKOVSKY ÉVA

**TE EZT MÉG
ÚGYSEM ÉRTED...**

MÓRA

A kötetet összeállította és az utószót írta:
VIGYIKÁN VILLŐ

A könyv megjelenését támogatta a

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos.

Janikovszky Éva Irodalmi Alapítvány
A közhasznú alapítvány várja szíves támogatásukat
Adószám: 18114933-1-43
Bankszámlaszám: 10400023-50526753-66841004
www.janikovszkyeva.hu

 [janikovszkyeva](https://www.facebook.com/janikovszkyeva)

 janikovszkyeva.hu

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

© Janikovszky Éva jogutóda
Illusztráció © Réber László jogutóda
© Móra Könyvkiadó, 2024

ISMERITEK, UGYE? Nekem az agyamra megy már. Mert folyton ezt mondják: te ezt még úgysem érted!

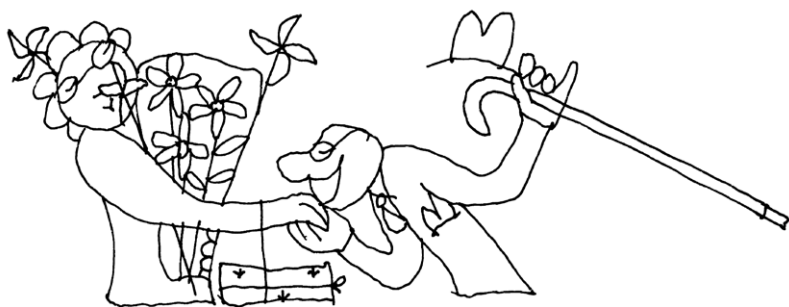
Nem is tudom, ki kezdte. Apu, Zoli bácsi? Anyu vagy Nagyi? Nem, az biztos, hogy nem a Nagyi kezdte, csak *én* kezdtem akkor odafigyelni, mert az fájt.

Hiszen úgy készültünk arra, hogy Nagyi végre nyugdíjba megy, és akkor végre itthon lesz. Öcsivel csináltunk egy oltári posztert, két napig dolgoztunk rajta, hogy azzal fogadjuk, ha a ballagás után hazajön. Ezt egyébként Öcsi találta ki, hogy most tulajdonképpen a Nagyi is ballag.

Előástuk a Nagyi egyik tavalyi fényképét az óvodai ballagásról, ahol ő fehér köpenyben volt, és meghatottan mosolygott, nem is látszott, hogy már ötvenhét éves, szóval, klasszul nézett ki, aztán nagy gonddal kivágtuk körülötte a képről a nagycsoportos gyerekeket, felkasíroztuk a Nagyit egy rajzlapra, és a kissrácok helyére beragasztottuk a mi igazolványképünket. Még virágokat is rajzoltunk rá filctollal, és gyönyörű nagy betűkkel ráírtuk: „ISTEN HOZTA A NAGYIT A KONYHÁBA! LE A NAPKÖZIVEL!”

Állati jól mutatott a poszter a konyhakredencre akasztva, és még ki is dekoráltuk; a műanyag tejtartóba beletettünk két fakanalat és egy csokor petrezselymet, ami nem is volt olcsó.

Aztán lestük az erkélyről, hogy mikor jön, hát jött is végre, a karján virág, celofánba csomagolva, meg néhány

papírforgó, amit a kisserácok csináltak neki, meg egy doboz, ajándékpapírban és szalagokkal, tényleg, mint a ballagásról, úgy jött.

Berci bácsi kísértte, aki alacsonyabb, mint a Nagyi, ott ugrándozott mellette, folyton ki akarta venni a csomagokat Nagyi kezéből. Berci bácsi is nyugdíjas, Nagyi mesélt már róla, de elfelejtettem, mit is, szóval, most fűtő az oviban. Ahogy a kapuhoz értek, Berci bácsi mélyen meghajolt, csak épphogy nem szalutált, aztán egy váratlan mozdulattal megcsókolta a Nagyi kezét. Mint a régi filmekben, hát dőltünk a röhögéstől. Nagyi meg előbb tiltakozott, aztán a nyakába borult a vén kis krapeknak, virágcsokrostul, dobozostul, forgóstul.

Öcsi mutatta is, hogy kicsit megbuggyant a Nagyi, aztán szaladtunk a lifthez, hogy hurrával fogadjuk idefönt. Hát szóval, mi megtettünk mindent. És mi lett belőle?

Kézen fogtuk a Nagyit, kivonszoltuk a konyhába, és vártuk, hogy örüljön. Erre ő elkezd bőgni. Áll a poszter előtt, és bőg.

Hová tettétek a gyerekeimet? Hová tettétek? Ezt kérdezte, mi meg nem értettük: milyen gyerekeit?

Hát az utolsó nagycsoportomat! Hová tettétek? És csak sírt.

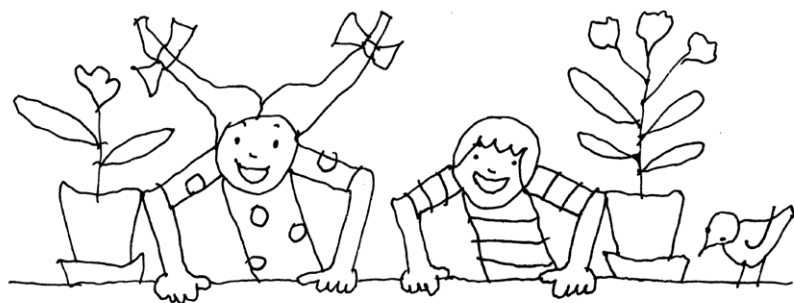
Öcsi begurult, és Nagyi lába elé zúdította a szemetes-vödöröt, a banánhéjak között a gondosan kivágott fényképdarabkákkal.

Én teljesen lebénultam, hát mi az ördög lelte? Kicsit sajnáltam is, mert nemigen szokott sírni, de mérges is voltam rá, hát mért nem örül?

Mi azt hittük, hogy örülsz majd, mondtam, mert mi vagyunk az unokáid, ha nem tudnád, és most itthon leszel, és főzhetsz nekünk, és nem kell reggel hétre az ovi-ba menned, mi meg otthagyhatsz a napközit, hát mi is örültünk...

Persze, csillagom, próbált a Nagyi mosolyogni, de nem ment, persze, hogy örülök, és tudom, hogy ti vagytok az unokáim, és mindenkinél jobban szeretlek benneteket, csak tudod, szerettem volna még ezt a kics csoportot végigvinni, még két és fél év, tudod, ha hagytak volna, hiszen még akkor se lennék hatvan; de te ezt még úgysem érted...

És megsimogatott minket, és vázába tette a virágokat, és kicsomagolta a dobozt, amiben egy porcelánrondaság volt, és összeszedte a konyha linóleumpadlójáról a szemetet meg a fényképdarabkákat, és levetette a selyemblúzáat,

meg az új cipőjét, és felvette a papucsát, és maga elé kötött egy kötényt, és közben folyton csak mondogatta: ne haragudjatok nagyanyátokra, aranyosak vagytok, majd jókat főzök nektek, mindennap főzök, ez lesz a dolgom, főzök.

Ez flúgos, mutatta Öcsi a háta mögött, és akkor én is majdnem ráordítottam, hogy te ezt még úgysem érted! Mert én már kezdtem érteni, csak még gondolkoznom kell rajta.

Csak tudnám, mért olyan biztosak abban, hogy én még semmit sem értek.

MOST ANYU MONDTA. Pedig ő nem szokta mondani, de mikor hazajött a szülőiről, nagyon fel volt húzva, és úgy vágta oda a fogásra az új télikabátját, hogy a lendületet Öcsi is megirigyelhette volna.

Mi a baj?, kérdeztem, pedig én sem szoktam ilyeneket kérdezni, de most nem értettem, hogy mért pörgött be, hiszen mindenből javítottam, még matekból is négyesre állok.

Semmi, mondta Anyu, és megpróbált rám mosolyogni, elég jók a jegyeid, csak így tovább...

Akkor a télikabát magától lecsúszott a fogasról, én meg lehajoltam, hogy felvegyem, de Anyu elém ugrott, és belerúgott a télikabátba. Abba a szép galambszürkébe, aminek úgy örült! Amit háromszáz forintért vettünk az akciós piacon, és olyan jól állt neki, hogy mindenki megszodálta. Olyan volt benne, mint egy manöken.

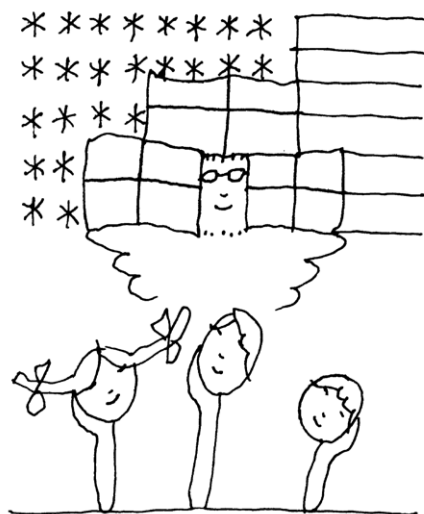
Felvettem a kabátot a sarokból, és Anyura néztem. Csak mond valamit.

Ne haragudj, mondta, kiborultam.

OK, mindenki kiborulhat, gondoltam, és kerestem egy fogast a galambszürkének.

Tedd a beépített szekrénybe, mondta Anyu, soha többé nem veszem föl. Majd hordom a dzsekit.

Értetlenül tartottam a kezemben a galambszürkét, puha volt, könnyű, és belül aranyszínű selyemcímkén virított a cég neve, meg az, ahol készítették, Kaliforniában.

Mennyit hülyéskedtünk, amikor megvettük! Arról beszéltünk, hogy él egy dúsgazdag nagynénink Kaliforniában, Anyu szerint Agatha néinek hívják, és időnként meglep bennünket ruhacsomagokkal. Most például ezt a gyönyörű télikabátot küldte Anyunak karácsonyra, nekem meg azt a selyemfényű trikót, amit egy kartondobozból halásztam ki, Öcsinek meg a kék pulcsit két elefánttal. Hát ilyen kedves ez az Agatha néni! És az egész cucc csak négyszázharminc forintba került a piacon, és Anyu lelkesen számítgatta, hogy legalább háromezer-ötszázhetvenet spóroltunk, és Öcsi mondta, hogy akkor abból legalább százat elverhetünk a cukrászdában, és Anyu vett is négy krémet.

Most meg tessék. Rugdossa a kabátot. És rágyújt, pedig most szokott le.

Te se hordhatod, meg Öcsi se, amit ott vettünk, mondja. És soha többé nem megyünk ilyen szegények piacára. Azt hittem, leég a pofámról a bőr.